

תת"ע 5840/06/13 - מדינת ישראל נגד יגאל גושן

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

תת"ע 5840-06-13 מדינת ישראל נ' גושן
בפני כב' השופט יעקב בכר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

יגאל גושן

הנאשם

הכרעת דין

1. העבירה המיוחסת לנאשם:

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה לפי תקנה 67(א) לתקנות התעבורה, בכך שבבוקר יום 21.9.12 בשעה 8:00 נהג ברכבו ובהתקרבו למעבר החצייה לא אפשר להולכי הרגל שחצו להשלים את החצייה בבטחה.

2. העדים שהעידו בפניי:

מטעם התביעה העידו רס"ב ארמונד בנטל שגבה את הודעת הנאשם שהוגשה בהסכמה. בנוסף, העיד מר דורון יהלומי.

מטעם ההגנה העיד הנאשם בעצמו.

3. בנוסף, נערך ביקור במקום, בו נכחו נציג מטעם המאשימה, הנאשם, העד מר דורון יהלומי.

4. פרשת התביעה

הוגשה בהסכמה הודעתו של הנאשם במשטרה אשר נגבתה על ידי רס"ב ארמונד בנטל.

מר דורון יהלומי, המתלונן ועד ראייה שנכח במקום האירוע - הגיש שלוש תמונות של המקום (ת/2).

העיד כי הסיע את בנו לבי"ס עמל בנהרייה, בבוקר יום האירוע. כשהגיעו למקום, בנו של המתלונן ירד מהרכב והחל בחציית הכביש במעבר חצייה. מעברו השני של מעבר החצייה החל בחצייה ילד נוסף ובטרם התאפשר לשני הילדים לעיל לסיים חצייתם, הגיע הנאשם עם רכבו מכיוון דרום לצפון וחלף בין שניהם במהירות "טס ביניהם". המתלונן טוען כי בעוד הנאשם חוצה עם רכבו, הנ"ל עצר בקו העצירה והחל לפנות ימינה ולהפתעתו צפה במהירותו המופרזת של הנאשם ובסכנה הפוטנציאלית. המתלונן צפר לנאשם אך ללא הואיל. המתלונן שהיה נסער נסע אחר הנאשם לכיוון חניית בית הספר, ירד מרכבו והחל לצעוק על הנאשם "אתה כמעט דרסת לי את הילד". המתלונן טוען כי הנאשם השיב שהוא מפריע לו ועליו ללכת. בתגובה התקשר המתלונן למשטרה ובריר במקביל את זהותו של הנאשם ונדע לו שמדובר במנהל החטיבה המקבילה. המתלונן המשיך להתעמת עם הנאשם ובהמשך ניגש לתחנת המשטרה הקרובה.

לטענת המתלונן, תלמידים המאחרים לשיעור נותרים לעמוד מחוץ לבית הספר. נהיגתו הפרועה של הנאשם נובעת עקב ניסיונו להגיע בזמן לבית הספר ולשמש דוגמה לתלמידים.

לשאלות הנאשם בחקירה נגדית השיב כי הוריד את בנו כ-10 מטרים לפני קו עצירה. מכחיש שעצר באדום לבן, לטענתו מדובר ברחוב שלאורכו שורת מכוניות והורים רבים מורידים את ילדיהם באזור זה. בנוסף, בשעה 8:00 יחסית פנוי כיוון שרוב הילדים בכיתות והצומת נקי.

לשאלות בית המשפט השיב כי מדובר במקום בטוח להורדת הילדים ובעצם אין מקום ייעודי לכך. המתלונן לא יודע את פרטי הילד הנוסף שחצה את מעבר החצייה.

5. עדות של הנאשם:

בחקירתו במשטרה שנגבתה ארבעה חודשים לאחר קרות המקרה, מסר הנאשם כי הגיע מכיוון העירייה ואותת ימינה לפני הכניסה לצומת. הבחין במספר תלמידים משני צדי הכביש "**חוצים את הכביש/צומת בצורה פראית באופן שהם רצים ויורדים לכביש בצורה לא בטוחה**". הנאשם טוען שעצר את רכבו ואפשר לילדים לחצות ופנה ימינה באיטיות.

לאחר הפניה הרגיש מכה ברכבו וכשהגיע לחניית בית הספר פגש במתלונן שהחל לצעוק עליו. הנאשם התעלם ונכנס לבית הספר אך המתלונן לא הניח לו ואף איים עליו.

עוד הוסיף כי חציית הכביש באופן לא בטוח היא בתופעה החוזרת על עצמה ולכן הציב שומר בקרבת מקום.

הנאשם טוען שאין בינו לבין המתלונן הכרות מוקדמת ושלא הגיב לצעקותיו כיוון שהמתלונן לא אפשר זאת. לדעתו מדובר בתלונה קנטרנית על מנת לחפות על התנהגות בנו של המתלונן.

בעדותו בבית המשפט הציג מספר תמונות של המקום. הנאשם העיד כי באותה שעה חצו הרבה ילדים את הצומת ולכן עצר את רכבו ונתן להם לחצות. רק לאחר שהצומת היה פנוי ובמעבר החצייה לא היה אף אחד נכנס לצומת. לטענתו לאחר מכן שם לב לילדים שרצו לכיוון הצומת. לטענתו אי אפשר לנסוע

ברחוב זה יותר מ-20 קמ"ש.

הנאשם חזר בעדותו על כך שבמידה והיו ילדים בקרבת מעבר החצייה המעוניינים לחצות היה עוצר ומאפשר להם לחצות.

בהמשך נשאל הנאשם האם הבחין בילדים ליד מעבר החצייה והשיב:

"ת. לא. כשנכנסתי למעבר החציה, לא. לפני שעצרתי - כן.

ש. מפנה אותך לעדותך במשטרה שורה 4.

ת. כשהם חצו את הכביש - עמדתי.

ש. משני הצדדים?

ת. כן"

המאשימה סיכמה וטענה כי העד מר דורון יהלומי אשר העיד מטעמה מסר את גרסתו בצורה עקבית, הבחין בבנו חוצה את מעבר החצייה ובילד אחר מהכיוון הנגדי, כאשר הנאשם חצה את מעבר החצייה וסיכן אותם. הודגש כי מדובר בסיטואציה שהסעירה את העד ועודנה, חצי שנה לאחר קרות המקרה. דבריו נאמרים מתוך כנות ודאגה לבנו שכמעט נדרס. אין לעד סיבה להעליל על הנאשם עלילות, אין הכרות מוקדמת בין השניים. לאחר האירוע העד פנה מיד לתחנת המשטרה.

עדותו של הנאשם איננה ברורה ואין ביכולתו לתאר במספר מילים מה ארע. כמו כן טוענת המאשימה כי אם עומדת לו חפותו מדוע לא הגיש תלונה נגד המתלונן על התנהגותו יוצאת הדופן בבית הספר.

לטענת המאשימה, הנאשם מיהר לבית הספר ובנהיגתו לא שם ליבו לשני הילדים שהחלו לחצות את הכביש במעבר החצייה. המאשימה טוענת שאין לתמונות שהציג הנאשם כל ערך ראייתי כיוון שצולמו מספר חודשים לאחר האירוע.

הנאשם סיכם כי מדובר בסיטואציה המתרחשת מידי שישי בבוקר. מדובר במקום בעייתי המוכר לו באופן נהיר. מספר שבועות קודם לכן נדרסה תלמידה שלו בצומת המדובר ולכן נוקט משנה זהירות. הנאשם משוכנע שנהג כשורה ואינו מקבל את דברי העד. לטענתו המתנהגות המתלונן בשטח בית הספר לא הצדיקה התערבות של משטרה. לסיום ציין שאם היה משוכנע שיש צדק בתלונה לא היה מכתת את רגליו לבית המשפט.

ביום 20.5.14 קבע בית המשפט שנדרש לערוך ביקור במקום על מנת להתרשם מזירת האירוע. על כן נקבע כי ביום 30.6.14 יערך ביקור באזור האירוע.

6. הביקור במקום

הביקור נערך ביום 30.6.14 במקום האירוע, רחוב וולפסון פינת רחוב שטיינמץ בנהרייה. נכחו, כאמור, נציגי כל הצדדים והעד דורון יהלומי.

מעבר החצייה המדובר מונה 8 פסים, ארבעה לכל צד. קיים תמרור הוריה מעבר חציה מסומן ג/7 לשעבר, מוצב בצד ימין, כ-2 מ' ממעבר החצייה.

תחילה תיאר העד כי הגיע ממערב למזרח והיה שני לפני הכניסה לצומת. בנו ירד מהרכב וכשהיה בפס השני של מעבר החצייה מכיוון מערב למזרח וילד נוסף היה בשלב האחרון (הראשון מהצד השני), הגיע במהירות הנאשם וחצה בין שני הנ"ל.

מציין כי היה הראשון ב"עצור" של רחוב שטיינמץ והפנים לכיוון הצומת. אמד את המרחק בין שני הילדים במעבר החצייה על 4 מטרים.

הנאשם תיאר כי נסע מכיוון דרום לצפון ופנה למזרח. בבית הספר יש מעל 1000 תלמידים ובין 400-500 ילדים חוצים במעברי החצייה במקום. כולם חשובים לו. בנוסף, במקום קיימים פסי האטה ואי אפשר לנסוע מהר.

ב"כ המאשימה טען כי המתלונן הבהיר יפה היכן נסע והיכן בנו ירד ומיקום הולכי הרגל על המעבר. המתלונן תיאר את אשר ראו עיניו ונסע אחר הנאשם. שדה הראיה של המתלונן היה פנוי כך שצפה ללא הפרעה במעבר החצייה.

לשאלת בית המשפט השיב כי הולך הרגל נמצא על המעבר או בכוונתו לחצות, החוק מחייב את הנהג לעצור.

הנאשם טען לסיומ: "**אני אפשרתי להם לעבור בבטחה**".

7. דין והכרעה

לאחר שבחנתי את עמדות הצדדים ולאחר שהתרשמתי מתוואי המקום, אני סבור כי יש להרשיע את הנאשם.

הנאשם אינו חולק על כך, שאכן נהג ברכב מסוג טיוטה וכי אכן נסע במסלול ובמקום בו מייחסים לו את ביצוע העבירה נשוא כתב האישום.

עדוּתוֹ של המתלונן הינה מפורטת ואמינה בעיני לעומת גרסתו של הנאשם. המתלונן ידע לפרט את מיקום שני הילדים ביחס למעבר החצייה ואת מיקומו שלו ביחס אליהם. מלבד זאת, אינני יכול להתעלם כי התלונה הוגשה באותו יום לאחר שהמתלונן התעמת עם הנאשם ומהיותו נסער זמן רב אחר האירוע. התרשמתי שהאירוע אכן התרחש כפי שתיאר ושהנאשם אכן לא נתן זכות קדימה להולכי רגל במעבר החצייה.

אציין כי לא הייתה היכרות קודמת בין הנאשם לבין המתלונן ולא מצאתי כל סיבה מדוע ירצה המתלונן להעליל על הנאשם שהוא כלל לא מכיר, אשם שווא.

מלבד זאת, לא הצלחתי להבין מדברי הנאשם האם הבחין בשני הילדים בטרם הגיע למעבר החצייה ואז עצר את רכבו ואפשר להם לעבור או האם הספיק לעבור את מעבר החצייה ואז צפה בהם "רצים לכיוון הצומת" מאחוריו. עדוּתוֹ אינה עקבית והנאשם אינו מרבה בפרטים הנוגעים לעניין.

בשקלול כל האמור, בהעדיפי את גרסת המתלונן אני מרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום.

אני קובע לטיעונים לעונש ביום 4.12.14 שעה 13.30

המזכירות תמציא העתק מהכרעת הדין לצדדים.

ניתנה היום, י"ב תשרי תשע"ה, 06 אוקטובר 2014, בהעדר הצדדים